

Acte extraordinari de pregària presidit pel Sant Pare en el parvis de la basílica de Sant Pere, 2020.03.27

Font: Oficina de Premsa de la Santa Seu, Ciutat del Vaticà
□ alcaldes.eu □

Homilia de el Sant Pare

«Al capvespre» (Mc 4,35). Així comença l'Evangeli que hem escoltat. Des de fa algunes setmanes sembla que tot s'ha enfosquit. Denses tenebres han cobert les nostres places, carrers i ciutats; es van anar apoderant de les nostres vides omplint tot d'un silenci que ensordeix i un buit desolador que paralitza tot al seu pas: es batega en l'aire, se sent en els gestos, ho diuen les mirades. Ens trobem espantats i perduts. A l'igual que als deixebles de l'Evangeli, ens ha sorprès una tempesta inesperada i furiosa. Ens vam adonar que estàvem en la mateixa barca, tots fràgils i desorientats; però, al mateix temps, importants i necessaris, tots cridats a remar junts, tots necessitats de confortar-se mútuament. En aquesta barca, estem tots. Com aquests deixebles, que parlen amb una única veu i amb angoixa diuen: "ens enfonsem" (cf. v. 38), també nosaltres vam descobrir que no podem seguir cadascun pel nostre compte, sinó només junts.

És fàcil identificar-nos amb aquesta història, el difícil és entendre l'actitud de Jesús. Mentre els deixebles, lògicament, estaven alarmats i desesperats, Ell romania en popa, a la part de la barca que primer s'enfonsa. I, què fa? Tot i l'enrenou i el bullici, dormia tranquil, confiat en el Pare -és l'única vegada en l'Evangeli que Jesús apareix dormint-. Després que el despertessin i que calmes el vent i les aigües, es va dirigir als deixebles amb un to de retret: «Per què teniu por? Encara no teniu fe? » (V. 40).

Tractem d'entendre-ho. En què consisteix la manca de fe dels deixebles que es contraposa a la confiança de Jesús? Ells no havien deixat de creure en Ell; de fet, el van invocar. Però vegem com ho invoquen: «Mestre, ¿no et fa res que ens enfonsem?» (V. 38). *No t'importa*: van pensar que Jesús es desinteressava d'ells, que no els prestava atenció. Entre nosaltres, en les nostres famílies, el que fa més mal és quan escoltem dir: "És que no et importo?". És una frase que lastima i desferma tempestes al cor. També hi haurà sacsejat Jesús, perquè a Ell li importem més que a ningú. De fet, un cop invocat, salva als seus deixebles desconfiats.

La tempesta desemmascara la nostra vulnerabilitat i deixa a l' descobert aquestes falses i supèrflues seguretats amb les que havíem construït les nostres agendes, els nostres projectes, rutines i prioritats. Ens mostra com havíem deixat adormit i abandonat el que alimenta, sosté i dona força a la nostra vida i a la nostra comunitat. La tempesta posa a l' descobert tots els intents de encaixonar i oblidar el que va nodrir l'ànima dels nostres pobles; totes aquestes temptatives d'anestesiament amb aparents rutines "salvadores", incapaços d'apel·lar a les nostres arrels i evocar la memòria dels nostres avis, privant-nos així de la immunitat necessària per fer-li front a l'adversitat.

Amb la tempesta, va caure el maquillatge d'aquests estereotips amb què disfressàvem nostres egos sempre pretensiosos de voler aparentar; i va deixar a l'descobert, una vegada més, aquesta (beneïda) pertinença comuna de la qual no podem ni volem evadir-nos; aquesta pertinença de germans.

«*Per què teniu por? Encara no teniu fe?* ». Senyor, aquesta tarda la vostra Paraula ens interpel·la es dirigeix a tots. En el nostre món, que Tu estimes més que nosaltres, hem avançat ràpidament, sentint-nos forts i capaços de tot. Cobdiciosos de guanys, ens hem deixat absorbir per allò material i trastornar per la pressa. No ens hem aturat davant els teus trucades, no ens hem despertat davant guerres i injustícies de l'món, no hem escoltat el crit dels pobres i del nostre planeta greument malalt. Hem continuat impertorbables, pensant en mantenir-nos sempre sans en un món malalt. Ara, mentre estem en mars agitats, et supliquem: "Desperta, Senyor".

«*Per què teniu por? Encara no teniu fe?* ». Senyor, ens dirigeixes una crida, una crida a la fe. Que no és tant creure que Tu existeixes, sinó anar cap a tu i confiar en tu. En aquesta Quaresma ressona la teva trucada urgent: "Convertiu", «torneu a mi de tot cor» (Jl 2,12). Ens flames a prendre aquest temps de prova com un moment d'elecció. No és el moment de la teva opinió, sinó del nostre judici: el temps per triar entre el que compta veritablement i el que passa, per separar el que és necessari del que no ho és. És el temps de restablir el rumb de la vida cap a tu, Senyor, i cap als altres. I podem mirar a tants companys de viatge que són exemplars, doncs, davant la por, han reaccionat donant la pròpia vida. És la força operant de l'Esperit vessada i plasmada en valents i generoses entregues. És la vida de l'Esperit capaç de rescatar, valorar i mostrar com les nostres vides estan teixides i sostingudes per persones comunes -corrientemente oblidades- que no apareixen en portades de diaris i de revistes, ni en les grans passarel·les de l'últim *show* però, sense cap mena de dubtes, estan escrivint avui els esdeveniments decisius de la nostra història: metges, infermers i infermeres, encarregats de reposar els productes en els supermercats, netejadores, cuidadores, transportistes, forces de seguretat, voluntaris, sacerdots, religioses i tants però tants altres que van comprendre que ningú se salva sol. Davant el sofriment, on es mesura el veritable desenvolupament dels nostres pobles, descobrim i experimentem la pregària sacerdotal de Jesús: «Que tots siguin u» (Jn 17,21). Quanta gent cada dia demostra paciència i infon esperança, cuidant-de no semblar pànic sinó coresponsabilitat. Quants pares, mares, avis i àvies, docents mostren als nostres nens, amb gestos petits i quotidians, com enfrontar i transitar una crisi readaptant rutines, aixecant mirades i impulsant l'oració. Quantes persones resen, ofereixen i intercedeixen pel bé de tots. L'oració i el servei silenciós són les nostres armes vencedores.

«*Per què teniu por? Encara no teniu fe?* ». El començament de la fe és saber que necessitem la salvació. No som autosuficients; sols ens enfonsem. Necessitem a el Senyor com els antics mariners les estrelles. Convidem a Jesús a la barca de la nostra vida. Entreguémosle nostres temors, perquè els venci. A l'igual que els deixebles, experimentarem que, amb Ell a bord, no naufraga. Perquè aquesta és la força de Déu: convertir en alguna cosa bo tot el que ens passa, fins i tot el dolent. Ell porta serenitat en les nostres tempestes, perquè amb Déu la vida mai mor.

El Senyor ens interpel·la i, enmig de la nostra tempesta, ens convida a despertar i a activar aquesta solidaritat i esperança capaç de donar solidesa, contenció i sentit a aquestes hores on tot sembla naufragar. El Senyor es desperta per despertar i revifar la nostra fe pasqual. Tenim una àncora: en la seva Creu hem estat salvats. Tenim un timó: en la seva Creu hem estat rescatats. Tenim una esperança: en el seu Creu hem estat guarits i abraçats perquè ningú ni res ens separi del seu amor redemptor. Enmig d'aïllament on estem patint la falta dels afectes i de les trobades, experimentant la manca de tantes coses, escoltem un cop més l'anunci que ens salva: ha ressuscitat i viu al nostre costat. El Senyor ens interpel·la des de la seva Creu a retrobar la vida que ens espera, a mirar a aquells que ens reclamen, a potenciar, reconèixer i incentivar la gràcia que ens habita. No apaguem la flama fumejant (cf. Is 42,3), que mai malalta, i deixem que revifi l'esperança.

Abraçar la seva Creu és animar-se a abraçar totes les contrarietats de el temps present, abandonant per un instant el nostre afany d'omnipotència i possessió per donar-li espai a la creativitat que només l'Esperit és capaç de suscitar. És animar-se a motivar espais on tothom pugui sentir-se convocats i permetre noves formes d'hospitalitat, de fraternitat i de solidaritat. En la seva Creu hem estat salvats per allotjar l'esperança i deixar que sigui ella qui enforteixi i sostingui totes les mesures i camins possibles que ens ajudin a cuidar-nos i a tenir cura. Abraçar a el Senyor per abraçar l'esperança. Aquesta és la força de la fe, que allibera de la por i dona esperança.

«*¿Por qué tenéis miedo? ¿Aún no tenéis fe?*». Queridos hermanos y hermanas: Desde este lugar, que narra la fe pétrea de Pedro, esta tarde me gustaría confiarlos a todos al Señor, a través de la intercesión de la Virgen, salud de su pueblo, estrella del mar tempestuoso. Desde esta columnata que abraza a Roma y al mundo, descienda sobre vosotros, como un abrazo consolador, la bendición de Dios. Señor, bendice al mundo, da salud a los cuerpos y consuela los corazones. Nos pides que no sintamos temor. Pero nuestra fe es débil y tenemos miedo. Mas tú, Señor, no nos abandones a merced de la tormenta. Repites de nuevo: «No tengáis miedo» (Mt 28,5). Y nosotros, junto con Pedro, “descargamos en ti todo nuestro agobio, porque Tú nos cuidas” (cf. 1 P 5,7).